

SAMORZĄDOWE KOLEGIUM ODWOŁAWCZE w KATOWICACH

ul. Henryka Dąbrowskiego 23, 40-032 Katowice, tel.: 32 255-27-75

fax: 32 251-86-72 e-mail: kancelaria@katowice.sko.gov.pl

REGON: 272357234 NIP: 9541886250 ESP ePUAP: /9gox88go1r/skrytka

Adres e-Doręczeń: AE:PL-62061-41237-SGEGT-14

SKO.OS/41.9/442/2026/9258/KK

Katowice, dnia 11 września 2026 r.

DECYZJA

Na podstawie art. 1 i art. 2 ustawy z dnia 12 października 1994 r., o samorządowych kolegiach odwoławczych (tj. Dz. U. z 2018 r., Poz. 570), art. 17 pkt 1, art. 127 § 2, art. 138 § 1 pkt. 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r., Kodeks postępowania administracyjnego (tj. Dz. U. z 2025 r., Poz. 1691, dalej jako: „k.p.a.”)

w związku z odwołaniem Stowarzyszenia Niewiadom z siedzibą w Rybniku, reprezentowanego przez pełnomocnika, zawartego w piśmie z dnia 21 maja 2026r., uzupełnionym w piśmie z dnia 16 czerwca 2026r., od decyzji Nr 53/2026 Prezydenta Miasta Racibórz z dnia 7 maja 2026r., znak sprawy: OS.6220.4.2026, którą określono środowiskowe uwarunkowania dla przedsięwzięcia pn.: „Zaprojektowanie i budowa instalacji do przetwarzania odpadów biodegradowalnych (biogazowni) wraz z infrastrukturą towarzyszącą w Rybniku”.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach w składzie:

|                                          |                         |
|------------------------------------------|-------------------------|
| Przewodnicząca składu orzekającego (spr) | - Kamila Koziara        |
| Członek składu orzekającego              | - Anna Kajzerek-Dziwoki |
| Członek składu orzekającego              | - Robert Nowicki        |

na posiedzeniu niejawnym w dniu 11 września 2026r.

orzekło:

utrzymać w mocy zaskarżoną decyzję

Uzasadnienie

Decyzją Nr 53/2026 Prezydenta Miasta Racibórz orzekł jak to opisano na wstępie. W uzasadnieniu decyzji organ ten przedstawił argumenty przemawiające za wydanym rozstrzygnięciem w sprawie.

Odwołanie od ww. decyzji w piśmie z dnia 21 maja 2026r., uzupełnionym w piśmie z dnia 16 czerwca 2026r. wniosło Stowarzyszenie Niewiadom z siedzibą w Rybniku, reprezentowane przez pełnomocnika, wyrażając swój sprzeciw odnośnie planowanego przedsięwzięcia, wnosząc o uchylenie decyzji w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia, a także o wstrzymanie natychmiastowego wykonania decyzji, tj. zawartego w pkt. VIII decyzji rozstrzygnięcia o nadaniu rygoru natychmiastowej wykonalności.

W treści odwołania zaskarżono także:

- postanowienia Prezydenta Miasta Wodzisławia Śląskiego o odmowie dopuszczenia i przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego, które w ocenie Odwołującego, wydane zostało z naruszeniem art. 7, art. 77 § 1, art. 80 oraz art. 84 § 1 k.p.a., poprzez arbitralne odmówienie przeprowadzenia dowodów wymagających wiadomości specjalnych;

- postanowienie Dyrektora Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie wydane w toku postępowania uzgodnieniowego dotyczącego przedmiotowego postępowania, które w ocenie Odwołującego, wydane zostało z naruszeniem art. 8, art. 10 § 1 oraz art. 28 k.p.a. w zw. z art. 77 ust. 1 pkt 2 oraz ust. 7 ustawy środowiskowej, poprzez przeprowadzenie postępowania opiniującego bez zapewnienia stronie możliwości udziału w tym postępowaniu;

- postanowienie Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Katowicach z dnia 3 czerwca 2025 r., znak WOOS4221.136.2024.MP1.5, uzgadniające realizację przedsięwzięcia, poprzez zdaniem Odwołującego się stowarzyszenia, m.in.: brak przeprowadzenia rzeczywistej analizy bezpieczeństwa planowanej instalacji w zakresie gospodarowania biogazem (biometanem), w szczególności brak ustalenia maksymalnych ilości gazu magazynowanego na terenie instalacji, brak analizy ryzyka wybuchu i pożaru, brak weryfikacji możliwości kwalifikacji przedsięwzięcia jako zakładu o zwiększonym lub dużym ryzyku wystąpienia poważnej awarii przemysłowej;

- opinię sanitarną Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Rybniku z dnia 16 kwietnia 2025r., pozytywnie opiniującą w zakresie wymagań higienicznych i zdrowotnych realizację planowanego przedsięwzięcia, poprzez zdaniem Odwołującego się stowarzyszenia, wydanie ww. opinii z naruszeniem art. 8,

art. 10 § 1 oraz art. 28 k.p.a. w zw. z art. 7 ustawy środowiskowej; poprzez przeprowadzenie postępowania opiniującego bez zapewnienia stronie możliwości udziału w tym postępowaniu.

Wydanej decyzji zarzucono szereg naruszeń przepisów prawa materialnego tj.

- art. 7, art. 77 § 1 oraz art. 80 k.p.a. poprzez nie podjęcie wszelkich niezbędnych czynności zmierzających do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego sprawy, w szczególności poprzez zaniechanie samodzielnej i krytycznej weryfikacji danych przedstawionych przez inwestora oraz bezrefleksyjne zaakceptowanie ustaleń raportu oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko oraz niewyjaśnienia rzeczywistego wpływu przedsięwzięcia na bezpieczeństwo ludzi i środowiska; wskutek czego organ błędnie ustalił m. in., że w toku postępowania przeprowadzone zostały rzeczywiste konsultacje społeczne oraz zapewniono efektywny udział społeczeństwa w postępowaniu; raport oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko stanowi materiał kompletny, rzetelny i wystarczający do wydania decyzji; planowane przedsięwzięcie nie będzie powodować istotnych uciążliwości odorowych dla mieszkańców terenów sąsiednich, podczas gdy organ nie przeprowadził analizy prognostycznej dotyczącej rozprzestrzeniania substancji odorotwórczych oraz odmówił przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego w tym zakresie; planowana instalacja nie stwarza istotnego ryzyka wybuchu, pożaru ani wystąpienia poważnej awarii przemysłowej, podczas gdy organ nie ustalił rzeczywistych parametrów technologicznych instalacji, ilości magazynowanego biogazu ani nie przeprowadził analizy; planowane przedsięwzięcie jest zgodne z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego; projektowana instalacja będzie wykorzystywać wyłącznie odpady pochodzące z terenu miasta Rybnika; oddziaływanie przedsięwzięcia ogranicza się do obszaru przyjętego przez organ przy ustaleniu kręgu stron postępowania; zgromadzony materiał dowodowy pozwalał na rozstrzygnięcie sprawy bez konieczności przeprowadzenia dowodów z opinii niezależnych biegłych; raport COŚ został sporządzony przez osoby posiadające kompetencje wystarczające do sporządzenia dokumentacji stanowiącej podstawę wydania decyzji, podczas gdy organ nie zweryfikował w jakikolwiek sposób metodologii opracowania raportu, przyjętych założeń oraz kompetencji osób sporządzających dokumentację w zakresie odpowiadającym stopniowi skomplikowania przedsięwzięcia; nieprawidłowe ustalenie, że lokalizacja przedsięwzięcia jest właściwa i bezpieczna środowiskowo, podczas gdy Organ nie wyjaśnił w sposób wyczerpujący wpływu istniejących uwarunkowań lokalizacyjnych, w szczególności położenia inwestycji na obszarze objętym oddziaływaniem eksploatacji górniczej oraz w bezpośrednim sąsiedztwie zabudowy mieszkaniowej oraz kompleksu Zabytkowej Kopalni „Ignacy” wpisanej do rejestru;

- naruszenie art. 80 k.p.a. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny materiału dowodowego, polegającej na uznaniu raportu za kompletny, rzetelny i wystarczający;

- naruszenie art. 124 § 1 k.p.a. poprzez niewskazanie w postanowieniach wydawanych w toku postępowania wszystkich stron postępowania administracyjnego, pomimo że rozstrzygnięcia te dotyczyły praw i obowiązków wszystkich uczestników postępowania, w szczególności osób będących właścicielami nieruchomości w strefie oddziaływania przedsięwzięcia;

- naruszenie art. 85 ust. 2 ustawy środowiskowej w zw. z art. 107 § 3 k.p.a. poprzez sporządzenie uzasadnienia decyzji w sposób niewyjaśniający rzeczywistych podstaw rozstrzygnięcia, w szczególności brak przedstawienia, w jaki sposób organ zweryfikował ustalenia raportu COŚ, dlaczego uznał przedsięwzięcie za zgodne z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego, podczas gdy uzasadnienie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach powinno zawierać przytoczone elementy, o czym stanowi wskazany przepis ustawy środowiskowej;

- naruszenie art. 6 w zw. z art. 8 § 1 k.p.a. poprzez prowadzenie postępowania w sposób naruszający zasadę praworządności i pogłębiania zaufania obywateli do organów administracji publicznej poprzez przeniesienie ciężaru wyjaśnienia okoliczności sprawy na stronę oraz rezygnację przez organ z samodzielnej oceny materiału dowodowego, podczas gdy organ zobowiązany był do samodzielnego i obiektywnego wyjaśnienia sprawy oraz aktywnego prowadzenia postępowania dowodowego;

- naruszenie art. 108 § 1 k.p.a. poprzez bezzasadne nadanie decyzji rygoru natychmiastowej wykonalności mimo niewykazania przesłanek ustawowych uzasadniających zastosowanie tego wyjątkowego środka, podczas gdy w niniejszym przypadku inwestor nie uprawdopodobnił, że zachodzą przesłanki do nadania rygoru natychmiastowej wykonalności;

- naruszenie art. 80 ust. 2 ustawy środowiskowej w związku z § 6 pkt 1 Uchwały nr 1251/LXXI 2023 Rady Miasta Rybnika z dnia 30 listopada 2023 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla części miasta Rybnika obejmującej obszar w rejonie ulicy Sportowej (MPZP 54-53) poprzez błędne przyjęcie, że planowane przedsięwzięcie pozostaje zgodne z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, pomimo że przedsięwzięcie obejmuje budowę instalacji wykorzystującej i magazynującej substancje łatwopalne oraz potencjalnie wybuchowe a organ nie przeprowadził rzeczywistej analizy, czy inwestycja nie stanowi zakładu stwarzającego zagrożenie dla życia i zdrowia ludzi albo zagrożenie wystąpienia poważnej awarii przemysłowej;

- naruszenie art. 82 ust. 1 pkt 1 lit. b oraz pkt 2 lit. c ustawy środowiskowej poprzez brak określenia w decyzji konkretnych, precyzyjnych i weryfikowalnych obowiązków dotyczących monitorowania oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko oraz środków ograniczających oddziaływanie przedsięwzięcia na środowisko;

- naruszenie art. 74 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (t.j. w: Dz.U. z 2025 r., poz. 647) poprzez zaakceptowanie lokalizacji przedsięwzięcia bez przeprowadzenia rzeczywistej analizy zgodności inwestycji z zasadą racjonalnego gospodarowania przestrzenią oraz oszczędnego korzystania z terenu, podczas gdy wynikający z tego przepisu obowiązek powinien być uwzględniany już na etapie wydawania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, zwłaszcza w przypadku przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko oraz sąsiadującą zabudowę mieszkaniową;

- naruszenie art. 6 ust. 1 i 2 ustawy Prawo ochrony środowiska oraz art. 191 ust. 1 i 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, wyrażających zasady prewencji oraz przezorności, poprzez zaakceptowanie realizacji przedsięwzięcia pomimo istnienia poważnych i niewyjaśnionych wątpliwości dotyczących zagrożeń środowiskowych i bezpieczeństwa mieszkańców, podczas gdy wynikająca z tego przepisu zasada nakazuje eliminowanie lub minimalizowanie potencjalnych zagrożeń dla środowiska i zdrowia ludzi już na etapie podejmowania rozstrzygnięć administracyjnych, szczególnie w sytuacji braku pewności co do skali i charakteru możliwych negatywnych oddziaływań przedsięwzięcia, które powinny być zostać przez organ I instancji zbadane;

- art. 6 ust. 1-8 Konwencji z Arhaus oraz art. 5 ust. 1-4 i art. 6 ust. 1-7 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/92/UE z dnia 13 grudnia 2011 w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko poprzez niezapewnienie społeczeństwu udziału w tym postępowaniu i w postępowaniu uzgodnieniowym;

- naruszenie przepisów postępowania dające podstawę do wznowienia postępowania tj.: brak udziału strony w postępowaniach uzgodnieniowych oraz opiniujących prowadzonych przed Regionalnym Dyrektorem Ochrony Środowiska w Katowicach, Państwowym Powiatowym Inspektorem Sanitarnym w Rybniku, Dyrektorem Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie; wydanie decyzji w oparciu o przedłożone przez inwestora nieprawdziwe dane i założenia dotyczące źródeł pochodzenia oraz ilości odpadów mających zasilać projektowaną instalację; nieprawidłowe ustalenie obszaru oddziaływania przedsięwzięcia oraz wadliwe określenie kręgu stron postępowania poprzez arbitralne przyjęcie, że oddziaływanie planowanej instalacji ogranicza się do obszaru położonego w odległości 100 m od granic inwestycji, pomimo że aktualna wiedza techniczna i naukowa, zasady doświadczenia życiowego oraz charakter przedsięwzięcia wskazują jednoznacznie na możliwość oddziaływania odorowego, akustycznego, komunikacyjnego i awaryjnego na nieruchomości położone w znacznie większej odległości, co skutkowało pozbawieniem części podmiotów możliwości udziału w postępowaniu bez ich winy i co stanowi przesłankę wznowienia postępowania określoną w art. 145 § 1 pkt 4 k.p.a.

W uzupełnieniu wniesionego odwołania, tj. w piśmie z dnia 16 czerwca 2026r., stowarzyszenie podniosło zarzuty odnośnie braku podstaw do nadania zaskarżonej decyzji rygoru natychmiastowej wykonalności, przedstawiając swoje stanowisko w tym względzie.

Pismem z dnia 1 maja 2026r., znak sprawy: OS.6220.4.2026 (data wpływu do Kolegium: 3 czerwca 2026r.) organ I instancji przekazał do Kolegium ww. odwołanie wraz z aktami przedmiotowej sprawy, podtrzymując swoje stanowisko w sprawie.

Pismem z dnia 15 czerwca 2026r., (data wpływu do Kolegium: 18 czerwca 2026r.) oraz z dnia 25 czerwca 2026r., inwestor przedstawił swoje stanowisko w sprawie względem wniesionego odwołania, wnosząc o utrzymanie w mocy zaskarżonej decyzji. Podniesiono m.in., że Odwołujące się Stowarzyszenie nie spełnia definicji organizacji ekologicznej w myśl art. 44 ustawy środowiskowej oraz nie może skutecznie skorzystać z przywileju wniesienia odwołania od decyzji wydanej w przedmiotowej sprawie. W świetle powyższego wniesiono o stwierdzenie niedopuszczalności wniesionego odwołania.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach ustaliło następujący stan prawny obowiązujący w dacie orzekania przez organ odwoławczy:

Kolegium wskazuje, że niniejsza sprawa toczy się w oparciu o przepisy ustawy z dnia 3 października 2008r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (tj. Dz. U z 2026r., poz. 670, dalej jako: ustawa).

Zgodnie z brzmieniem art. 71 ww. ustawy, decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach określa środowiskowe uwarunkowania realizacji przedsięwzięcia. Uzyskanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest wymagane dla planowanych: 1) przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko; 2) przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko.

Przepis art. 59 ust. 1 ustawy stanowi, cyt.: „Przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko wymaga realizacja następujących planowanych przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko: 1) planowanego przedsięwzięcia mogącego zawsze znacząco oddziaływać na środowisko; 2) planowanego przedsięwzięcia mogącego potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko, jeżeli obowiązek

przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko został stwierdzony na podstawie art. 63 ust. 1.

Organ I instancji dokonał kwalifikacji przedsięwzięcia w oparciu o:

§ 2 ust. 1 pkt. 47 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019r., w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (tj. Dz.U. z 2019 r., poz. 1839, ze zm., dalej jako: rozporządzenie) tj. jako: instalacje do przetwarzania w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 21 ustawy z dnia 14 grudnia 2012 r. o odpadach odpadów inne niż wymienione w pkt 41 i 46, w tym składowiska odpadów inne niż wymienione w pkt 41, mogące przyjmować odpady w ilości nie mniejszej niż 10 t na dobę lub o całkowitej pojemności nie mniejszej niż 25 000 t, z wyłączeniem instalacji do wytwarzania biogazu rolniczego w rozumieniu art. 2 pkt 2 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o odnawialnych źródłach energii (Dz. U. z 2018 r. poz. 2389, z późn. zm.);

- § 3 ust. 1 pkt. 35 lit. c w powiązaniu z § 3 ust. 1 pkt. 37 lit. c ww. rozporządzenia, jako: instalacje do podziemnego magazynowania substancji lub mieszanin, w rozumieniu odpowiednio art. 3 pkt 1 i 2 rozporządzenia nr 1907/2006, niebędących produktami spożywczymi oraz instalacje do naziemnego magazynowania: substancji lub mieszanin, w rozumieniu odpowiednio art. 3 pkt 1 i 2 rozporządzenia nr 1907/2006, niebędących produktami spożywczymi.

Wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach następuje przed uzyskaniem decyzji administracyjnych enumeratywnie wymienionych w treści art. 72 ust. 1 pkt 1 – 28 oraz art. 72 ust. 1a i ust. 1b ustawy, przy czym wymogu uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach nie stosuje się w przypadkach wymienionych w ust. 2 i ust. 2a ww. artykułu.

W myśl art. 72 ust. 3 ustawy, decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach dołącza się do wniosku o wydanie decyzji, o których mowa w ust. 1, oraz zgłoszenia, o którym mowa w ust. 1a. Złożenie wniosku lub dokonanie zgłoszenia następuje w terminie 6 lat od dnia, w którym decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach stała się ostateczna, z zastrzeżeniem ust. 4 i 4b.

Zgodnie z treścią przepisu art. 73 ust. 1 ww. ustawy postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wszczyna się na wniosek podmiotu planującego podjęcie realizacji przedsięwzięcia.

Stosownie do postanowień art. 74 ust. 1 ustawy, do wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach należy dołączyć:

- 1) w przypadku przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko - raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, a w przypadku gdy wnioskodawca wystąpił o ustalenie zakresu raportu w trybie art. 69 - kartę informacyjną przedsięwzięcia;
- 2) w przypadku przedsięwzięć mogących potencjalnie znacząco oddziaływać na środowisko - kartę informacyjną przedsięwzięcia;
- 3) poświadczoną przez właściwy organ kopię mapy ewidencyjnej, w postaci papierowej lub elektronicznej, obejmującej przewidywany teren, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, oraz przewidywany obszar, o którym mowa w ust. 3a zdanie drugie;
- 3a) mapę, w postaci papierowej oraz elektronicznej, w skali zapewniającej czytelność przedstawionych danych z zaznaczonym przewidywanym terenem, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, oraz z zaznaczonym przewidywanym obszarem, o którym mowa w ust. 3a zdanie drugie, wraz z wyznaczoną odległością, o której mowa w ust. 3 a pkt 1; w przypadku przedsięwzięć innych niż wymienione w pkt 4 mapę sporządza się na podkładzie wykonanym na podstawie kopii mapy ewidencyjnej, o której mowa w pkt 3;
- 4) w przypadku przedsięwzięć wymagających koncesji lub decyzji, o których mowa w art. 72 ust. 1 pkt 4-5, prowadzonych w granicach przestrzeni niestanowiącej części składowej nieruchomości gruntowej, przedsięwzięć dotyczących urządzeń piętrzących I, II i III klasy budowli, inwestycji w zakresie terminalu, strategicznej inwestycji w zakresie sieci przesyłowej realizowanej na podstawie ustawy z dnia 24 lipca 2015 r. o przygotowaniu i realizacji strategicznych inwestycji w zakresie sieci przesyłowych oraz strategicznej inwestycji w sektorze naftowym zamiast kopii mapy, o której mowa w pkt 3 - mapę przedstawiającą dane sytuacyjne i wysokościowe, sporządzoną w skali umożliwiającej szczegółowe przedstawienie przebiegu granic terenu, którego dotyczy wniosek, oraz obejmującą obszar, o którym mowa w ust. 3a zdanie drugie;
- 5) w przypadku przedsięwzięć, dla których organem prowadzącym postępowanie jest regionalny dyrektor ochrony środowiska - wypis i wyrys z miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, jeżeli plan ten został uchwalony, albo informację o jego braku, a w przypadku gdy przedsięwzięcie jest realizowane na obszarze morskim - informację o planie zagospodarowania przestrzennego morskich wód wewnętrznych, morza terytorialnego i wyłącznej strefy ekonomicznej, jeżeli plan ten został przyjęty, albo informację o jego braku; nie dotyczy to wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla inwestycji strategicznych;

- 6) wypis z rejestru gruntów lub inny dokument, w postaci papierowej lub elektronicznej, wydane przez organ prowadzący ewidencję gruntów i budynków, pozwalający na ustalenie stron postępowania, zawierający co najmniej numer działki ewidencyjnej oraz, o ile zostały ujawnione: numer jej księgi wieczystej, imię i nazwisko albo nazwę oraz adres podmiotu ewidencyjnego, obejmujący przewidywany teren, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, oraz obejmujący obszar, o którym mowa w ust. 3a zdanie drugie, z zastrzeżeniem ust. 1a.
- 8) analizę kosztów i korzyści, o której mowa w art. 10a ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2026 r. poz. 43, 516 i 607).

W myśl ust. 1a ww. przepisu, jeżeli liczba stron postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach przekracza 10, nie wymaga się dołączenia dokumentu, o którym mowa w ust. 1 pkt 6. W razie wątpliwości organ może wezwać inwestora do dołączenia dokumentu, o którym mowa w ust. 1 pkt 6, w zakresie niezbędnym do wykazania, że liczba stron postępowania przekracza 10.

Ust. 1d ww. przepisu stanowi z kolei, że minister właściwy do spraw środowiska w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw klimatu może określić, w drodze rozporządzenia, formaty danych załączników do wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, kierując się potrzebą poszerzania dostępu do informacji o środowisku.

W myśl ust. 2 ww. przepisu, raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko i kartę informacyjną przedsięwzięcia przedkłada się w formie pisemnej w jednym egzemplarzu dla organu prowadzącego postępowanie oraz na informatycznych nośnikach danych z ich zapisem w formie elektronicznej w jednym egzemplarzu dla organu prowadzącego postępowanie oraz każdego organu opiniującego i uzgadniającego.

W myśl ust. 3 ww. przepisu, jeżeli liczba stron postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach lub innego postępowania dotyczącego tej decyzji przekracza 10, do zawiadomienia stron innych niż podmiot planujący podjęcie realizacji przedsięwzięcia stosuje się przepisy art. 49 Kodeksu postępowania administracyjnego, z tym że zawiadomienie to następuje w formie publicznego obwieszczenia w siedzibie organu właściwego w sprawie oraz przez udostępnienie pisma w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej tego organu.

Zgodnie z brzmieniem ust. 3a ww. przepisu, stroną postępowania w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest wnioskodawca oraz podmiot, któremu przysługuje prawo rzeczowe do nieruchomości znajdującej się w obszarze, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie w wariantcie zaproponowanym przez wnioskodawcę, z zastrzeżeniem art. 81 ust. 1. Przez obszar ten rozumie się:

- 1) przewidywany teren, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie, oraz obszar znajdujący się w odległości 100 m od granic tego terenu;
- 2) działki, na których w wyniku realizacji, eksploatacji lub użytkowania przedsięwzięcia zostałyby przekroczone standardy jakości środowiska, lub
- 3) działki znajdujące się w zasięgu znaczącego oddziaływania przedsięwzięcia, które może wprowadzić ograniczenia w zagospodarowaniu nieruchomości, zgodnie z jej aktualnym przeznaczeniem.

W myśl ust. 3b ww. przepisu, prawo rzeczowe do nieruchomości znajdującej się w obszarze, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie, organ ustala na podstawie dokumentu, o którym mowa w ust. 1 pkt 6, lub innych dokumentów przedłożonych przez wnoszącego podanie, przy czym domniemywa się, że dane zawarte w tych dokumentach są prawdziwe. Doręczenie dokonane na adres ustalony na podstawie dokumentu, o którym mowa w ust. 1 pkt 6, jest skuteczne.

Ust. 3c ww. przepisu stanowi, że w przypadku gdy w dniu wszczęcia postępowania w sprawie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dokument, o którym mowa w ust. 1 pkt 6, zawiera nieaktualne dane lub w przypadku gdy dane te stały się nieaktualne na skutek śmierci jednej ze stron tego postępowania, nie stosuje się art. 97 § 1 pkt 1 i 4 Kodeksu postępowania administracyjnego.

W przypadku gdy po doręczeniu stronie zawiadomienia o wszczęciu postępowania w sprawie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, z wyjątkiem zawiadomienia w trybie określonym w art. 49 Kodeksu postępowania administracyjnego, nastąpi:

- 1) zbycie własności lub prawa użytkowania wieczystego nieruchomości znajdującej się w obszarze, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie,
- 2) przeniesienie własności lub prawa użytkowania wieczystego nieruchomości znajdującej się w obszarze, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie, wskutek innego zdarzenia prawnego

- nabywca jest obowiązany, a w przypadku, o którym mowa w pkt 1 - nabywca i zbywca są obowiązani, do niezwłocznego zgłoszenia organowi właściwemu do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach danych nowego właściciela lub użytkownika wieczystego. (ust. 3d ww. przepisu).

Niedokonanie zgłoszenia zgodnie z ust. 3d i prowadzenie postępowania bez udziału nowego właściciela lub użytkownika wieczystego nie stanowi podstawy do wznowienia postępowania administracyjnego. (ust. 3e ww. przepisu).

Nieuregulowany lub nieujawniony stan prawny nieruchomości znajdujących się w obszarze, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie, nie stanowi przeszkody do wszczęcia i prowadzenia postępowania oraz wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Do zawiadomień o decyzjach i innych czynnościach organu osób, którym przysługują prawa rzeczowe do nieruchomości o nieuregulowanym lub nieujawnionym stanie prawnym, stosuje się przepis art. 49 Kodeksu postępowania administracyjnego. (ust. 3f ww. przepisu).

W myśl ust. 3g ww. przepisu, przez nieuregulowany stan prawny należy rozumieć sytuację, w której:

- 1) dotychczasowy właściciel lub użytkownik wieczysty nieruchomości nie żyje i nie przeprowadzono postępowania spadkowego lub nie zostało ono zakończone;
- 2) nieruchomość, dla której ze względu na brak księgi wieczystej, zbioru dokumentów albo innych dokumentów nie można ustalić osób, którym przysługują do niej prawa rzeczowe.

Ust. 3h ww. przepisu stanowi, że przez nieujawniony stan prawny należy rozumieć sytuację, w której rejestry lub ewidencje właściwe dla ustalenia osób, o których mowa w ust. 3a, nie zawierają danych umożliwiających ich ustalenie, w szczególności danych osobowych, w tym adresu, właściciela lub użytkownika wieczystego nieruchomości znajdującej się w obszarze, na który będzie oddziaływać przedsięwzięcie.

Ust. 4 ww. przepisu stanowi, że organ wydający decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach doręcza ją niezwłocznie organom, których opinia lub uzgodnienie były wymagane przed jej wydaniem.

Art. 80 ust. 1 ustawy przewiduje, że jeżeli była przeprowadzona ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, właściwy organ wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach, biorąc pod uwagę:

- 1) wyniki uzgodnień i opinii, o których mowa w art. 77 ust. 1;
- 2) ustalenia zawarte w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko;
- 3) wyniki postępowania z udziałem społeczeństwa;
- 4) wyniki postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko, jeżeli zostało przeprowadzone.

W myśl ust. 2 ww. przepisu, właściwy organ wydaje decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach po stwierdzeniu zgodności lokalizacji przedsięwzięcia z ustaleniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, a w przypadku gdy przedsięwzięcie jest realizowane na obszarze morskim - z ustaleniami planu zagospodarowania przestrzennego morskich wód wewnętrznych, morza terytorialnego i wyłącznej strefy ekonomicznej, jeżeli plany te zostały odpowiednio uchwalone albo przyjęte.

Przepisu ust. 2 nie stosuje się do decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wydawanej dla inwestycji strategicznych. (ust. 2a ww. przepisu).

Do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach przepis art. 59a ust. 2 stosuje się. (ust. 3 ww. przepisu).

Stosownie do postanowień art. 85 ust. 1 ustawy decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach wymaga uzasadnienia.

Uzasadnienie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, niezależnie od wymagań wynikających z przepisów Kodeksu postępowania administracyjnego, powinno zawierać:

- 1) w przypadku gdy została przeprowadzona ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko:
  - a) informacje o przeprowadzonym postępowaniu wymagającym udziału społeczeństwa oraz o tym, w jaki sposób zostały wzięte pod uwagę, i w jakim zakresie zostały uwzględnione uwagi i wnioski zgłoszone w związku z udziałem społeczeństwa,
  - b) informacje, w jaki sposób zostały wzięte pod uwagę i w jakim zakresie zostały uwzględnione:
    - ustalenia zawarte w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko,
    - uzgodnienia i opinie organów, o których mowa w art. 77 ust. 1,
    - wyniki postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko, jeżeli zostało przeprowadzone,
  - c) uzasadnienie stanowiska, o którym mowa w art. 82 ust. 1 pkt 4;
- 2) w przypadku gdy nie została przeprowadzona ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko - informacje o uwarunkowaniach, o których mowa w art. 63 ust. 1, uwzględnionych przy stwierdzaniu braku potrzeby przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko.

W myśl ust. 3 ww. przepisu, organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wydanej po przeprowadzeniu oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, niezwłocznie po jej wydaniu, podaje do publicznej wiadomości informacje o wydanej decyzji i o możliwościach zapoznania się z jej treścią oraz z dokumentacją sprawy, w tym z uzgodnieniami i opiniami organów, o których mowa w art. 77 ust. 1, a także udostępnia na okres 14 dni w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej obsługującego go urzędu treść tej decyzji. W informacji wskazuje się dzień udostępnienia treści decyzji. Przepis stosuje się odpowiednio do decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wydanej bez przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko.

Kolegium po zapoznaniu się ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym stwierdza co następuje.

W pierwszej kolejności Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach wskazuje, że przeprowadziło badanie wstępne wniesionego odwołania i stwierdziło że jest ono dopuszczalne.

Wniosek o dopuszczenie do udziału w toczącym się postępowaniu, jako podmiotu na prawach strony został złożony przez Stowarzyszenie Niewiadom z siedzibą w Rybniku (pismo z dnia 26 listopada 2024r.) – w trybie art. 31 § 1 k.p.a. Zgodnie z brzmieniem tego przepisu, organizacja społeczna może w sprawie dotyczącej innej osoby występować z żądaniem:

- 1) wszczęcia postępowania,
- 2) dopuszczenia jej do udziału w postępowaniu,

jeżeli jest to uzasadnione celami statutowymi tej organizacji i gdy przemawia za tym interes społeczny.

Zgodnie z brzmieniem § 2 ww. przepisu, organ administracji publicznej, uznając żądanie organizacji społecznej za uzasadnione, postanawia o wszczęciu postępowania z urzędu lub o dopuszczeniu organizacji do udziału w postępowaniu. Na postanowienie o odmowie wszczęcia postępowania lub dopuszczenia do udziału w postępowaniu organizacji społecznej służy zażalenie.

Organ I instancji po analizie ww. wniosku, postanowieniem z dnia 31 grudnia 2024r., znak sprawy: OŚ-I.6220.13.2024 dopuścił ww. stowarzyszenie do udziału w toczącym się postępowaniu – jako podmiotu na prawach strony w oparciu o brzmienie ww. art. 31 § 2 w związku z art. 31 § 1 pkt. 2 k.p.a.

Kolegium wskazuje, że zgodnie z aktualnym stanowiskiem sądów administracyjnych, które Kolegium w pełni podziela stwierdzić należy, że przepis art. 44 ust. 1 środowiskowej stanowi *lex specialis* wobec przepisu art. 31 k.p.a. (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 29 listopada 2016 r. II OSK 524/15, LEX nr 2190937). Jednocześnie norma z art. 44 ust. 1 ustawy środowiskowej w sposób wyraźny wyłącza stosowanie art. 31 § 4 k.p.a., zgodnie z którym organ administracji publicznej, wszczynając postępowanie w sprawie dotyczącej innej osoby, zawiadamia o tym organizację społeczną, jeżeli uzna, że może ona być zainteresowana udziałem w tym postępowaniu ze względu na swoje cele statutowe, i gdy przemawia za tym interes społeczny. Jednym ze źródeł cytowanej regulacji są zobowiązania Polski wynikające z art. 9 Konwencji z Aarhus. Zgodnie z art. 91 ust. 1 i 2 Konstytucji RP, umowy międzynarodowe są częścią krajowego porządku prawnego i muszą być stosowane w polskim porządku prawnym. W przypadku Konwencji z Aarhus są to normy sformułowane bardzo ogólnie, które wymagają konkretyzacji w systemach prawnych państw, które podpisały tę Konwencję. Wynika to jednoznacznie z przepisów art. 9 ust. 1-5 Konwencji, które przewidywały wprowadzenie do systemów prawnych państw członkowskich szczegółowych procedur odwoławczych umożliwiających rozpoznanie sprawy przez sąd lub inny niezależny i bezstronny organ powołany z mocy ustawy. Realizacja tych obowiązków nastąpiła m.in. w art. 44 ustawy środowiskowej, która to ustawa dokonała ponadto wdrożenia siedmiu dyrektyw Wspólnot Europejskich, w tym dyrektywy Rady 85/337/EWG z 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne (Dz.U.UE.L.1985.175.40), obecnie zastąpionej przez dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/92/UE z 13 grudnia 2011 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko (Dz.U.UE.L.2012.26.1). Należy jednak również pamiętać, że art. 58 ust. 1 Konstytucji RP zapewnia każdemu wolność zrzeszania się, co stanowi źródło tworzenia organizacji społecznych i ich uprawnień wynikających między innymi z art. 31 k.p.a. Jak już wyżej wskazano, norma z art. 44 ust. 1 ustawy środowiskowej stanowi *lex specialis* wobec art. 31 k.p.a., co zgodnie z zasadą *lex specialis derogat legi generali* wyłącza stosowanie art. 31 k.p.a., jeżeli w danej sprawie znajduje zastosowanie art. 44 ust. 1 ustawy środowiskowej. Nie oznacza to jednak, że dana organizacja społeczna nie może występować w postępowaniu wymagającym udziału społeczeństwa na zasadach ogólnych, wynikające z art. 31 k.p.a., o ile oczywiście spełni przesłanki wynikające z tego przepisu. Odmienne stanowisko wykluczałoby możliwości udziału w postępowaniach wymagających udziału społeczeństwa dopuszczenia innych niż organizacje ekologiczne organizacji społecznych, co jest oczywiście niedopuszczalne. Ustawa środowiskowa zawiera szereg rozwiązań szczególnych, ale nadal jest to w tych sprawach postępowanie prowadzone w trybie i na podstawie przepisów k.p.a., które regulują dostęp do postępowania organizacji społecznych. Jeżeli zatem dana organizacja społeczna domaga się udziału w postępowaniu prowadzonym z udziałem społeczeństwa, powołując się przy tym na art. 31 ust. 1 k.p.a., to brak jest podstaw do odmowy zastosowania tego przepisu tylko z tego powodu, że regulamin lub statut tej organizacji pozwala zakwalifikować ją do organizacji ekologicznych w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 10 ustawy środowiskowej. Przepisy ustawy środowiskowej nie wyłączają w żaden sposób możliwości zastosowania art. 31 k.p.a. w postępowaniu prowadzonym z udziałem społeczeństwa, poza wyraźnym wyłączeniem art. 31 ust. 4 k.p.a., które ma zastosowanie wyłącznie w przypadku wniosku organizacji ekologicznej złożonego na podstawie art. 44 ustawy środowiskowej. (tak m.in. wyroki NSA z dnia; 7 marca 2023 r., sygn. akt III OSK 1909/21 oraz z dnia 27 czerwca 2023 r. sygn. akt III OSK 2434/21, LEX nr 3575588). Kolegium podziela ww. stanowisko i wskazuje, że w rozpatrywanej sprawie Stowarzyszenie wystąpiło do organu I instancji z wnioskiem o dopuszczenie tego stowarzyszenia do udziału w

postępowaniu wskazując przepis art. 31 k.p.a. Z tego względu organ I instancji prawidłowo zbadał przesłanki wynikające z art. 31 k.p.a. i w wyniku dokonanej analizy dopuścił ww. podmiot do udziału w sprawie jako podmiotu na prawach strony. Kolegium stwierdza zatem, że odwołanie jest dopuszczalne.

Następnie Kolegium przeszło do zbadania terminowości wniesionego odwołania i stwierdziło, że odwołanie zostało złożone w terminie.

Kolegium wskazuje dalej, że podstawą prawną do wydania orzeczenia przez organ odwoławczy jest art. 138 k.p.a.

Stosownie zatem do postanowień art. 138 § 1 k.p.a. organ odwoławczy wydaje decyzję, w której:

- 1) utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję albo
- 2) uchyla zaskarżoną decyzję w całości albo w części i w tym zakresie orzeka co do istoty sprawy albo uchylając tę decyzję - umarza postępowanie pierwszej instancji w całości albo w części, albo
- 3) umarza postępowanie odwoławcze.

W świetle § 2 tego artykułu organ odwoławczy może uchylić zaskarżoną decyzję w całości i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji, gdy decyzja ta została wydana z naruszeniem przepisów postępowania, a konieczny do wyjaśnienia zakres sprawy ma istotny wpływ na jej rozstrzygnięcie. Przekazując sprawę, organ ten powinien wskazać, jakie okoliczności należy wziąć pod uwagę przy ponownym rozpatrzeniu sprawy.

Zgodnie z brzmieniem § 2a ww. przepisu, jeżeli organ pierwszej instancji dokonał w zaskarżonej decyzji błędnej wykładni przepisów prawa, które mogą znaleźć zastosowanie w sprawie, w decyzji, o której mowa w § 2, organ odwoławczy określa także wytyczne w zakresie wykładni tych przepisów.

Przepisu § 2 nie stosuje się w przypadkach, o których mowa w art. 136 § 2 lub 3. Organ odwoławczy po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego w zakresie niezbędnym do rozstrzygnięcia sprawy wydaje decyzję, o której mowa w § 1 albo 4. (§ 2b ww. przepisu).

Z kolei, stosownie do postanowień § 4 ww. artykułu jeżeli przepisy przewidują wydanie decyzji na blankiecie urzędowym, w tym za pomocą środków komunikacji elektronicznej, a istnieją podstawy do zmiany zaskarżonej decyzji, organ odwoławczy uchyla decyzję i zobowiązuje organ pierwszej instancji do wydania decyzji o określonej treści.

Z treści wyżej przywołanego art. 138 k.p.a. wynika, że przepis ten zawiera zamknięty katalog decyzji organu odwoławczego. Oznacza to, że organ odwoławczy nie jest uprawniony do wydania decyzji o sentencji innej niż wymienione w komentowanym przepisie.

Charakter rozstrzygnięć organu odwoławczego w sposób bezpośredni zdeterminowany jest zasadą dwuinstancyjności postępowania administracyjnego. Jej istota polega na dwukrotnym rozpatrzeniu i rozstrzygnięciu tej samej sprawy wyznaczonej treścią zaskarżonej decyzji. Wypływa stąd obowiązek traktowania postępowania odwoławczego jako powtórzenia rozstrzygnięcia tej samej sprawy. Decyzja organu drugiej instancji jest takim samym aktem stosowania prawa, jak decyzja organu pierwszej instancji, a działanie organu odwoławczego nie ma charakteru kontrolnego, ale jest działaniem merytorycznym, równoważnym działaniu organu pierwszej instancji (T. Woś, J. Zimmermann, Glosa do uchwały Sądu Najwyższego z dnia 23 września 1986r., III AZP 11/86, PiP 1989, z. 8, s. 147).

Realizując zasadę dwuinstancyjności postępowania, art. 138 k.p.a. ukształtował postępowanie przed organem odwoławczym – co do zasady – jako postępowanie merytoryczne. Merytoryczny bądź merytoryczno – reformacyjny charakter mają w związku z tym również decyzje tego organu (art. 138 § 1 pkt 1 i 2 zdanie pierwsze), ukierunkowane na rozstrzygnięcie o określonych prawach lub obowiązkach. U podstaw takiego kierunku rozstrzygnięć organu drugiej instancji legła niewątpliwie również zasada szybkości działania i prostoty środków prowadzących do załatwienia sprawy (art. 12 k.p.a.). Procesowym wyrazem merytorycznych kompetencji organu drugiej instancji jest treść jego rozstrzygnięcia w sprawie. Organ ten utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję bądź uchyla ją i sam rozstrzyga o istocie sprawy. Wynik postępowania organu odwoławczego nie sprowadza się zaś do oddalenia odwołania bądź uznania tego środka za uzasadniony. Z kolei rozstrzygnięcia kasacyjne traktowane są przez kodeks jako wyjątki od zasady merytorycznego charakteru postępowania odwoławczego (wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 12 grudnia 1996r., sygn. akt: SA/Ka 1994/95, niepublikowane). Należy wyodrębnić dwa ich rodzaje: decyzję uchylającą zaskarżoną decyzję i umarzającą jednocześnie postępowanie organu pierwszej instancji (art. 138 § 1 pkt 2 in fine), oraz decyzję kasacyjną przekazującą sprawę do ponownego rozpatrzenia przez organ pierwszej instancji (art. 138 § 2 k.p.a.) Podstawowa różnica między nimi tkwi w tym, że ostatnia z nich może być wydana tylko wówczas, gdy organ odwoławczy stwierdzi istnienie podstaw do merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy wyznaczonej treścią zaskarżonej decyzji (B. Adamiak (w:) B. Adamiak, J. Borkowski, Kodeks Postępowania Administracyjnego, s. 599; wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 12 sierpnia 1997r., sygn. akt: SA/Rz 770/97, niepublikowany; wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 28 września 2001r., sygn. akt: V SA 239/01, niepublikowany) (Grzegorz Łaszczyca, Komentarz do art. 138 Kodeksu postępowania administracyjnego, Lex).

W przypadku bezprzedmiotowości postępowania odwoławczego organ odwoławczy uprawniony jest również do jego umorzenia w oparciu o art. 138 § 1 pkt 3 k.p.a.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach po analizie materiału dowodowego sprawy, stwierdza, że decyzja organu I instancji jest prawidłowa i zasługuje na pozostawienie w obrocie prawnym. Z tego względu, koniecznym jest utrzymanie w mocy decyzji organu I instancji w myśl art. 138 § 1 pkt 1 k.p.a. Zgodnie z brzmieniem tego przepisu, organ odwoławczy wydaje decyzję, w której utrzymuje w mocy zaskarżoną decyzję. Zważyć przy tym należy, że decyzja o utrzymaniu w mocy zaskarżonej decyzji nie jest decyzją o zatwierdzeniu decyzji organu I instancji. Utrzymanie w mocy zaskarżonej decyzji to utrzymanie w mocy rozstrzygnięcia (osnowy) zawartego w tej decyzji i oznacza, że rozstrzygnięcie organu odwoławczego jest identyczne (pokrywa się) z rozstrzygnięciem zawartym w decyzji organu I instancji, ponieważ organ II instancji doszedł - w wyniku swojego postępowania w sprawie - do takiej samej konkluzji, jak organ I instancji.

Kolegium podzieliło zatem stanowisko organu I instancji zajęte w wydanej decyzji. Jednocześnie stwierdziło, że organ I instancji przeprowadził postępowanie w sprawie w sposób prawidłowy i zebrał cały materiał dowodowy niezbędny do wydania rozstrzygnięcia w sprawie. Organ I instancji, w ocenie Kolegium, przeprowadził postępowanie zgodnie z przepisami k.p.a., wypełniając obowiązki płynące z art. 10 § 1 k.p.a. i art. 9 k.p.a. oraz prawidłowo sporządził uzasadnienie wydanego rozstrzygnięcia. Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach podzieliło stanowisko organu I instancji, nie znajdując podstaw do podważenia ustaleń poczynionych w postępowaniu pierwszoinstancyjnym. Kolegium w oparciu o akta sprawy przekazane przez organ I instancji, dokonało takich samych ustaleń jak organ I instancji, czego skutkiem jest wydanie niniejszej decyzji utrzymującej w mocy decyzję organu I instancji.

Kolegium wskazuje, że decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach wydaje się, jeżeli są spełnione łącznie dwie przesłanki pozytywne:

- przedsięwzięcie należy do przedsięwzięć wymienionych w art. 71 ust. 2 ustawy - ooś,
- wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach poprzedza uzyskanie jednej z decyzji wymienionych w art. 72 ust. 1 ustawy - ooś lub dokonanie zgłoszenia: budowy, wykonania robót budowlanych, zmiany sposobu użytkowania obiektu budowlanego lub jego części, a nie zachodzi żadna z ustawowych przesłanek negatywnych wydania takiej decyzji.

Zauważyć bowiem należy, że decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach na realizację przedsięwzięcia jest decyzją związaną. Z treści przepisów ustawy wynika, że właściwy organ jest zobowiązany do wydania takiej decyzji, w każdym przypadku, gdy zwróci się o to w sposób prawem przewidziany strona, za wyjątkiem przypadków enumeratywnie wymienionych w przepisach prawnych, stanowiących podstawę wydania decyzji negatywnej odmawiającej określenia środowiskowych uwarunkowań. Wydanie decyzji negatywnej tj. odmawiającej określenia środowiskowych warunków realizacji przedsięwzięcia następuje w przypadkach:

- niezgodności lokalizacji planowanego przedsięwzięcia z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego, jeżeli został on uchwalony, nie dotyczy to decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach wydawanych dla przedsięwzięć wymienionych w art. 80 ust. 2 zdanie 2 ustawy,
- odmowy uzgodnienia warunków realizacji przedsięwzięcia przez właściwy organ współdziałający;
- gdy z postępowania w sprawie oceny oddziaływania na środowisko wynika zasadność realizacji przedsięwzięcia w innym wariantcie niż proponowany, a wnioskodawca nie zgadza się na ten, wskazany przez organ – wariant dopuszczony do realizacji (art. 81 ust. 1 ustawy),
- jeżeli z oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko wynika, że przedsięwzięcie może znacząco negatywnie oddziaływać na obszar Natura 2000, o ile nie zachodzą przesłanki, o których mowa w art. 34 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (art. 81 ust. 2 ustawy),
- jeżeli z oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko wynika, że przedsięwzięcie to wpływa negatywnie na możliwość osiągnięcia celów środowiskowych, o których mowa w art. 56, art. 57, art. 59 oraz art. 61 ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. - Prawo wodne, o ile nie zostaną spełnione warunki, o których mowa w art. 68 pkt. 1, 3 i 4 tej ustawy (art. 81 ust. 3 ustawy – ooś).

W każdym innym przypadku organ jest zobowiązany do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach zgody na realizację przedsięwzięcia. Przeprowadzenie postępowania w sprawie winno odbywać się z uwzględnieniem norm wynikających z przepisów prawnych o charakterze proceduralnym przy prawidłowym ustaleniu podmiotów, którym w myśl obowiązujących przepisów prawa służyć będzie status strony w tym postępowaniu.

W pierwszej kolejności Kolegium stwierdza, że wniosek o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, w oparciu o który organ I instancji wydał zaskarżoną decyzję spełniał wymogi formalne określone przepisem art. 74 ust. 1 i ust. 2 ustawy.

Dalej, Kolegium wskazuje, że postanowieniem z dnia 2 lutego 2024r., Nr SKO.OSW.41.9/47/2024/1695/KS, Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach wyznaczyło

Prezydenta Miasta Żory do załatwienia przedmiotowej sprawy. Z akt sprawy przedłożonych wraz z wnioskiem z dnia 19 stycznia 2024r., znak sprawy: GM-I.6220.32.2023 do Kolegium, wynikało bowiem, że w zasięgu oddziaływania inwestycji znajdują się nieruchomości stanowiące własność Gminy Rybnik. Z tego względu, Kolegium mając na względzie treść wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 9 września 2014r., (sygn. akt: II SA/Gl 457/14, opublikowanego w Centralnej Bazie Orzeczeń Sądów Administracyjnych) zgodnie z którym, cyt.: „(...) W pierwszej kolejności w całej rozciągłości podzielić należy przekonanie Kolegium, że z uwagi na okoliczności faktyczne i prawne sprawy organ pierwszej instancji winien był obligatoryjnie rozważyć i w razie potrzeby zastosować stosowną procedurę prawną, czy w sprawie nie zachodzą przesłanki wyłączenia organu. Wskazać w tym miejscu należy, iż stronami w postępowaniu zakończonym zaskarżoną decyzją były m. in. Skarb Państwa oraz Gmina P. jako właściciele działek położonych w sąsiedztwie planowanego przedsięwzięcia. W efekcie w postępowaniu pierwszoinstancyjnym Prezydent Miasta P. występował jednocześnie w trzech rolach: jako reprezentant Gminy, w sposób oczywisty zainteresowanej rozstrzygnięciem sprawy albowiem planowana inwestycja oddziaływać ma m.in. na nieruchomości stanowiące własność Gminy, jako reprezentant Skarbu Państwa, którego nieruchomości także znajdują się w obszarze oddziaływania inwestycji, również zatem zainteresowanego rozstrzygnięciem i jako rozpoznający wniosek W. S. organ pierwszej instancji. Przypomnieć zatem należy, iż w celu zagwarantowania bezstronności organu art. 24 i 25 kodeksu postępowania administracyjnego przewidują sytuacje, w których pracownik organu administracji publicznej bądź organ podlegają wyłączeniu od udziału w postępowaniu w sprawie. W sytuacji zatem gdy obiektywizm organu może rodzić wątpliwości z uwagi na jego zaangażowanie w sprawę w charakterze reprezentanta stron o często odmiennych interesach niż wnioskodawca, rozważenie przesłanek determinujących wyłączenie było obowiązkiem organu. Uzasadnione wątpliwości co do właściwości organu wydającego w niniejszej sprawie decyzję pierwszoinstancyjną niewątpliwie uprawniały Kolegium do uchylenia decyzji pierwszoinstancyjnej. (...)” – wyznaczyło Prezydenta Miasta Żory do załatwienia przedmiotowej sprawy. Organ wyznaczony ww. postanowieniem Kolegium prowadził postępowanie w sprawie i podejmował czynności wyjaśniające w związku z postępowaniem. Następnie, pismem z dnia 7 czerwca 2024r., znak sprawy: IS-ROS.62204.2024.KŁ. Prezydent Miasta Żory wystąpił do Kolegium z wnioskiem o wyznaczenie innego organu do załatwienia tej sprawy. Uzasadniając powyższy wniosek wyjaśniono, że w dniu 14 grudnia 2023r., Miasto Żory - reprezentowane przez Prezydenta Miasta Żory wraz z inwestorem przedsięwzięcia tj. Centrum Zielonej Energii Subregionu Zachodniego w Rybniku Sp. z o.o. – podpisały list intencyjny, w którym Miasto Żory wyraziło intencję odnośnie m.in. nabycia produktów powstałych z zagospodarowanych odpadów w ramach ww. przedsięwzięcia. W świetle powyższego, postanowieniem z dnia 18 lipca 2024r., Nr SKO.OSW/41.9/392/2024/1071/KK, Kolegium wyznaczyło Prezydenta Miasta Wodzisławia Śląskiego do załatwienia przedmiotowej sprawy. Organ wyznaczony ww. postanowieniem Kolegium prowadził postępowanie w sprawie i podejmował określone czynności wyjaśniające w sprawie. Następnie, pismem z dnia 5 stycznia 2026r., Stowarzyszenie Niewiadom z siedzibą w Rybniku, wystąpiło do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach z wnioskiem o wyłączenie Prezydenta Miasta Wodzisławia Śląskiego i wyznaczenie innego organu do załatwienia przedmiotowej sprawy. Kolegium po rozpatrzeniu ww. wniosku, postanowieniem z dnia 12 lutego 2026r., Nr SKO.OSW.41.9/14/2026/559/AK, wyznaczyło Prezydenta Miasta Racibórz do załatwienia przedmiotowej sprawy. Prezydent Miasta Racibórz jako organ wyznaczony ww. postanowieniem Kolegium, od dnia 12 lutego 2026r., do dnia wydania zaskarżonej aktualnie decyzji podejmował czynności wyjaśniające w sprawie i wydał rozstrzygnięcie.

Kolegium wskazuje dalej, że postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach realizacji przedsięwzięcia jest postępowaniem toczącym się na wniosek inwestora i organy są co do zasady tym wnioskiem związane. Dokonując oceny wniosku z punktu widzenia zgodności planowanego przedsięwzięcia z obowiązującym na danym terenie miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego, organy opierają się przede wszystkim na złożonym przez inwestora raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko. To ten dokument stanowi kluczowy dowód w sprawie i to ten dokument musi zostać oceniony w kontekście konkretnych przepisów i ustaleń miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego. Kolegium wskazuje za wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 9 maja 2018r. (sygn. akt IV SA/Po 59/2018,LEX nr 2493246), cyt.: „Jak wynika z treści art. 80 ust. 2 ustawy z 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko zgodność z postanowieniami obowiązującego miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego jest podstawowym kryterium oceny zamierzeń inwestycyjnych podmiotu ubiegającego się o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Stwierdzenie sprzeczności lokalizacji przedsięwzięcia z postanowieniami miejscowego planu zwalnia organ prowadzący postępowanie z konieczności przeprowadzenia postępowania wyjaśniającego w szerszym zakresie, w tym postępowania uzgodnieniowego z innymi organami, czy też nakazującego przedstawienie przez inwestora raportu. Z powyższego wynika, że sprzeczność z postanowieniami miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego musi być jednoznaczna i nie może budzić najmniejszych wątpliwości.” W rozpatrywanej sprawie organ I

instancji dokonał analizy zapisów miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta Rybnika i ustalił, że planowane przedsięwzięcie jest zgodne z zapisami planu miejscowego. Kolegium podziela ww. stanowisko organu I instancji i wskazuje co następuje.

Teren inwestycji zlokalizowany jest w obszarze, na którym obowiązuje miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego Miasta Rybnika, przyjęty uchwałą Nr 1251/LXXI/2023 Rady Miasta Rybnika z dnia 30 listopada 2023 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego dla części miasta Rybnika obejmującej obszar w rejonie ulicy Sportowej, (ogłoszoną w Dzienniku Urzędowym Województwa Śląskiego z dnia 12 grudnia 2023r. pod poz. 9490). Przedsięwzięcie będzie zlokalizowane na obszarze oznaczonym w planie symbolem: IPU- jako tereny zabudowy produkcyjno - usługowej.

W myśl § 15 ust. 1 pkt. 1 ww. uchwały wyznacza się teren zabudowy produkcyjno-usługowej, oznaczony symbolem IPU, dla którego ustala się przeznaczenie:

1) podstawowe:

a) zabudowa produkcyjna, w ramach której dopuszcza się:

- produkcję przemysłową,
- produkcję drobną,
- składy i magazyny,
- bazy logistyczne

b) zabudowa usługowa, w ramach której dopuszcza się:

- biura,
- gastronomię,
- handel detaliczny,
- handel hurtowy,
- obsługę komunikacji drogowej,
- usługi drobne,
- usługi naprawcze,
- usługi wystawienniczo-targowe;

2) uzupełniające – komunikacja kolejowa.

W terenie wyznaczonym w ust. 1 dopuszcza się lokalizację punktu selektywnego zbierania odpadów komunalnych, o którym mowa w ustawie z 13 września 1996 r. o utrzymaniu czystości i porządku w gminach (tj Dz. U. z 2023 r. poz. 1469 ze zm.). (§ 15 ust. 2 ww. uchwały).

Dla terenu wyznaczonego w ust. 1 dopuszcza się lokalizowanie urządzeń wytwarzających energię z odnawialnych źródeł energii o mocy przekraczającej 500 kW, z wyjątkiem urządzeń wykorzystujących energię wiatru. (§ 15 ust. 3 ww. uchwały).

Dla terenu wyznaczonego w ust. 1 ustala się następujące parametry i wskaźniki kształtowania zabudowy oraz zagospodarowania terenu:

1) maksymalna wielkość powierzchni zabudowy w stosunku do powierzchni działki budowlanej – 70%;

2) minimalny udział procentowy powierzchni biologicznie czynnej w odniesieniu do powierzchni działki budowlanej – 10%;

3) intensywność zabudowy:

a) minimalna – 0,02,

b) maksymalna – 1,6;

4) maksymalna wysokość zabudowy:

a) budynki – 35 m,

b) budowle – 35 m;

5) linia zabudowy – zgodnie z § 5 pkt 1;

6) geometria dachu – zgodnie z § 5 pkt 4. (§ 15 ust. 4 ww. uchwały).

Zgodnie natomiast z brzmieniem § 11 ust. 7 pkt. 1 - 4 ww. uchwały,

1) zakazuje się prowadzenia działalności związanej wyłącznie z gospodarowaniem odpadami za wyjątkiem zbierania i przetwarzania odpadów wytwarzanych jako element towarzyszący prowadzeniu działalności zgodnej z przeznaczeniem terenu, z zastrzeżeniem pkt 2 i pkt 3;

2) na terenie oznaczonym symbolem IPU dopuszcza się prowadzenie działalności związanej z gospodarką odpadami oraz odzyskiem energii;

3) na terenie oznaczonym symbolem 2PU dopuszcza się prowadzenie działalności związanej z gospodarką odpadami;

4) nakazuje się lokalizowanie miejsc na pojemniki służące do czasowego gromadzenia odpadów stałych, jako osłoniętych od strony dróg publicznych.

Ww. uchwała nie zawiera definicji pojęcia gospodarki odpadami. W tym względzie odnieść się należy do definicji tego pojęcia zawartej w ustawie o odpadach. Zgodnie z brzmieniem art. 3 ust. 1 pkt. 3 ustawy o

odpadach, ilekroć w ustawie jest mowa o gospodarce odpadami - rozumie się przez to wytwarzanie odpadów i gospodarowanie odpadami. Przez gospodarowanie odpadami, w myśl art. 3 ust. 1 pkt. 2 ustawy o odpadach, rozumie się zbieranie, transport lub przetwarzanie odpadów, w tym sortowanie, wraz z nadzorem nad wymienionymi działaniami, a także późniejsze postępowanie z miejscami unieszkodliwiania odpadów oraz działania wykonywane w charakterze sprzedawcy odpadów lub pośrednika w obrocie odpadami.

Przedsięwzięcie inwestora polega na zaprojektowaniu i budowie instalacji do przetwarzania odpadów biodegradowalnych (biogazowni) wraz z infrastrukturą towarzyszącą w Rybniku. Z raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko wraz z jego uzupełnieniami, a także z charakterystyki przedsięwzięcia wynika, że planowane zamierzenie będzie polegało na biologicznym przetwarzaniu odpadów. Odpady będą podlegały procesowi fermentacji w szczelnym reaktorze fermentacyjnym o pojemności ok. 1800 m<sup>3</sup>. Obiekt wyposażony będzie w system ujmowania gazu pofermentacyjnego. Źródłem wytwarzania odpadów, przewidzianych do przetwarzania w ww. instalacji, będą tylko i wyłącznie odpady komunalne odbierane z nieruchomości zamieszkałych oraz niezamieszkałych, w tym z jednostek organizacyjnych miasta Rybnik, w ramach realizacji obowiązków własnych gminy. W wyniku procesu fermentacji odpadów wytwarzany będzie biogaz, którego wykorzystanie przewiduje się zgodnie ze scenariuszem: spalanie 100 % biogazu w jednostkach CHP do wytworzenia energii elektrycznej i ciepłej do odbiorców zewnętrznych, pomniejszonej o zapotrzebowanie własne Zakładu. Z powyższego wynika zatem, że planowane przez inwestora przedsięwzięcie jest zgodne z zapisami planu miejscowego.

Kolegium nie podziela przy tym argumentacji odwołania, że przedsięwzięcie jest sprzeczne z § 6 pkt 1 ww. uchwały. Zgodnie z jego brzmieniem, w zakresie zasad ochrony środowiska, przyrody i krajobrazu: zakazuje się budowy zakładów stwarzających zagrożenie dla życia lub zdrowia ludzi, a w szczególności zakładów stwarzających zagrożenie wystąpienia poważnej awarii przemysłowej. Tymczasem w rozpatrywanej sprawie, wystąpienia takiego rodzaju zagrożeń nie stwierdzono, co wynika zarówno z treści raportu i jego uzupełnień jak również z uzgodnienia/postanowień organów współdziałających w sprawie. Z tej przyczyny zarzut odwołania odnośnie braku zgodności przedsięwzięcia z zapisami planu miejscowego nie zasługuje na uwzględnienie.

Dalej Kolegium wskazuje, że w oparciu o przedłożone przez inwestora mapy z zasięgiem oddziaływania przedsięwzięcia, a także wypisy z ewidencji gruntów organ I instancji ustalił krąg stron tego postępowania i prowadził postępowanie z ich udziałem. Dodatkowo z uwagi na liczbę stron powyżej 10, organ I instancji zastosował w sprawie tryb przewidziany art. 74 ust. 3 ustawy środowiskowej w związku z art. 49 k.p.a. W toku trwającego postępowania organ I instancji zapewnił stronom i podmiotom na prawach strony czynny udział w postępowaniu. Przed wydaniem zaś zaskarżonej decyzji organ I instancji poinformował strony o możliwości wypowiedzenia się przed wydaniem decyzji co do zebranych dowodów i materiałów oraz zgłoszonych uwag. Organ I instancji prowadził także postępowanie z udziałem społeczeństwa, co wynika z akt sprawy jak i uzasadnienia zaskarżonej decyzji. W uzasadnieniu wydanej decyzji wyraźnie wskazano, m.in.: „(...) W analizowanej sprawie kręgiem stron postępowania stali się właściciele działek położonych na terenie, na którym będzie realizowane przedsięwzięcie (w granicy obszaru objętego wnioskiem i opracowaniem) oraz na obszarze znajdującym się w odległości 100 m od granic tego terenu - w granicy obszaru objętego opracowaniem. Ponadto ustalono, że w postępowaniu dotyczącym wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach liczba stron przekracza 10. Zgodnie z wymogiem kodeksu postępowania administracyjnego zapewnienia stronom czynnego udziału w każdym stadium postępowania, strony były informowane o wszystkich czynnościach organu. Ponieważ liczba stron niniejszego postępowania przekracza 10, zgodnie z art. 74 ust. 3 ustawy oraz art. 49 Kodeksu postępowania administracyjnego o wszystkich czynnościach strony zawiadamiane były poprzez obwieszczenia. (...)”. W wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 26 marca 2025 r. (w sprawie o sygn. akt III OSK 6487/21, Lex nr 3850960), Sąd ten podkreślił, cyt.: „(...) Treść art. 74 ust. 3a ustawy z 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko wskazuje, że ustawodawca dokonał zawężenia kręgu stron postępowania - poprzez doprecyzowanie definicji legalnej obszaru oddziaływania - w sprawie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach w porównaniu z obowiązującą regulacją ogólną (art. 28 k.p.a.), w myśl której stroną jest każdy, czyjego interesu prawnego lub obowiązku dotyczy postępowanie albo kto żąda czynności organu ze względu na swój interes prawny lub obowiązek. (...) pojęcie „działek znajdujących się w zasięgu znaczącego oddziaływania przedsięwzięcia, które może wprowadzić ograniczenia w zagospodarowaniu nieruchomości, zgodnie z jej aktualnym przeznaczeniem” nie może być interpretowane szeroko, w sposób odbiegający od zakresu przedmiotowego ustawy środowiskowej i pojęć w niej użytych (vide wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 4 kwietnia 2022 r., sygn. akt III OSK 713/21). (...). W świetle powyższego, Kolegium stwierdza, że poczynione przez organ I instancji czynności wyjaśniające na okoliczność ustalenia kręgu stron są prawidłowe.

W świetle powyższego, Kolegium nie podziela zarzutów odwołania w zakresie nieprawidłowości w zakresie ustalenia obszaru oddziaływania przedsięwzięcia i w następstwie powyższego wadliwego określenia

kręgu stron przedmiotowego postępowania. Kolegium stwierdza, że wnosząc zarzuty na ww. okoliczność, strona nie wykazała na jakich konkretnie nieruchomościach, na których w wyniku realizacji, eksploatacji lub użytkowania przedsięwzięcia zostały przekroczone standardy jakości środowiska, jak również na jakich działkach w związku z realizacją przedsięwzięcia mogą bądź zostały już wprowadzone ograniczenia w zagospodarowaniu tych nieruchomości, zgodnie z ich aktualnym przeznaczeniem.

W rozpatrywanej sprawie organ I instancji stwierdził konieczność przeprowadzenia oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, uwzględniając łącznie kryteria wskazane w przepisie art. 63 ustawy i takiej oceny dokonał. Jednocześnie za wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 13 grudnia 2012r., (sygn. akt IV SA/Po 1065/12 LEX nr 1235417) wskazać należy, że cyt.: „1. Uwarunkowania, o których mowa w art. 63 ust. 1 ustawy z 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko mają charakter ogólny i choć organ musi je wszystkie przeanalizować to nie oznacza, że przy każdej planowanej inwestycji one zaistnieją. Nie każde bowiem przedsięwzięcie będzie związane z wykorzystaniem zasobów naturalnych, czy też będzie występowało ryzyko jego awarii. Dlatego oczywistym jest, że pomimo sformułowania, że należy "uwzględnić łącznie" wskazane uwarunkowania, ich ocena ograniczy się tylko do tych, które realnie występują w danej sprawie.”.

Analizując przedmiotową sprawę, w tym zapadłe rozstrzygnięcie organu I instancji, Kolegium wzięło również pod uwagę, że w rozpatrywanej sprawie organ współdziałający tj.:

- Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Katowicach postanowieniem z dnia 3 czerwca 2025 r., uzgodnił realizację przedsięwzięcia w wariancie zaproponowanym przez inwestora i określił jego warunki zarówno na etapie realizacji jak i na etapie eksploatacji przedsięwzięcia;

- Zastępca Dyrektora Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie, Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w Gliwicach w piśmie z dnia 31 lipca 2025r., uzgodnił realizację przedsięwzięcia w wariancie zaproponowanym przez inwestora i określił warunki tej realizacji;

- Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w Rybniku, opinią sanitarną z dnia 16 kwietnia 2025r., pozytywnie zaopiniował w zakresie wymagań higienicznych i zdrowotnych realizację planowanego przedsięwzięcia i określił warunki zarówno na etapie realizacji jak i na etapie eksploatacji przedsięwzięcia.

Organ I instancji w wydanej decyzji wziął pod uwagę warunki zawarte w ww. uzgodnieniu, postanowieniu jak i w opinii, uwzględniając je w wydanej decyzji. Z akt sprawy wynika, że organy współdziałające, analizowały planowane do realizacji przedsięwzięcie w oparciu o przedłożony przez organ I instancji materiał dowodowy, w tym w szczególności raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko wraz z jego uzupełnieniami, co wynika m.in. z uzasadnienia postanowienia Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Katowicach z dnia 3 czerwca 2025r., w którym stwierdzono, cyt.: „(...) Informacje dostępne w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko oraz uzupełnieniach do niego są wystarczające szczegółowe, aby w pełni ocenić oddziaływanie planowanego przedsięwzięcia na środowisko. Zatem nie stwierdzono potrzeby przeprowadzenia ponownej oceny oddziaływania na środowisko ani postępowania w sprawie transgranicznego oddziaływania na środowisko. (...)”.

Kolegium nie znalazło zatem podstaw do podważenia dokonanej przez organ I instancji oceny zgromadzonego materiału dowodowego, w tym ww. uzgodnienia, postanowienia jak i opinii oraz wyprowadzonych z tej oceny wniosków. Kolegium nie stwierdziło naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów przez organ I instancji. Jednocześnie ustalenia poczynione przez ten organ w całej rozciągłości należało podzielić.

Dalej Kolegium stwierdza, że decyzja organu I instancji zawiera wszystkie prawem przewidziane elementy, w tym uzasadnienie faktyczne i prawne. Organ ten opisał w nim przebieg postępowania, zacytował i dokonał wykładni zastosowanych przepisów prawa. Zdaniem Kolegium sporządzone uzasadnienie zaskarżonej decyzji jest prawidłowe i Kolegium podziela poglądy organu I instancji w nim wyrażone.

W ocenie Kolegium także charakterystyka przedsięwzięcia została sporządzona w sposób prawidłowy i zawiera elementy wynikające z treści art. 107 § 1-3 k.p.a.

Decyzja organu I instancji została wydana w oparciu o przeprowadzone postępowanie i Kolegium w całości podziela ustalenia poczynione w postępowaniu pierwszoinstancyjnym.

Organ prowadzący sprawę wypełnił także dyspozycję zawartą w art. 85 ust. 3 ustawy, podał bowiem do publicznej wiadomości informację o wydanej decyzji i o możliwości zapoznania się z jej treścią oraz z dokumentacją sprawy, w tym z uzgodnieniami i opiniami organów współdziałających, a także udostępnił na okres 14 dni w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej obsługującego go urzędu treść tej decyzji.

W ocenie Kolegium organ I instancji przeprowadził postępowanie zgodnie z przepisami k.p.a. wypełniając obowiązki płynące m.in. z art. 10 § 1 k.p.a., art. 9 k.p.a., a także art. 7, i art. 77 § 1 k.p.a. oraz prawidłowo sporządził uzasadnienie wydanego rozstrzygnięcia. Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach podzieliło stanowisko organu I instancji w tym względzie, nie znajdując podstaw do podważenia

ustaleń poczynionych w postępowaniu pierwszoinstancyjnym. Kolegium nie stwierdziło naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów przez organ I instancji, jednocześnie ustalenia poczynione przez ten organ w całej rozciągłości należało podzielić. Kolegium w oparciu o akta sprawy przekazane przez organ I instancji, dokonało takich samych ustaleń jak organ I instancji, czego skutkiem jest wydanie niniejszej decyzji utrzymującej w mocy decyzję organu I instancji.

Mając zatem powyższe na uwadze Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Katowicach orzekło na podstawie art. 138 § 1 pkt. 1 k.p.a. jak w sentencji, utrzymując w mocy decyzję organu I instancji.

Odnosząc się do zarzutów odwołania, Kolegium wskazuje, że nie zasługują one na uwzględnienie z następujących względów.

Wskazać należy, że decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach jest etapem procesu inwestycyjnego. kolejne stadia tego procesu mogą prowadzić do uzyskania rozstrzygnięć, których wykonanie wiąże się z uzyskaniem określonych uprawnień lub nałożeniem obowiązków. Decyzja taka stwierdza jedynie warunki i wymogi jakie powinny zostać zachowane przy realizacji danej inwestycji. Decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach na realizację przedsięwzięcia jest decyzją związaną, o czym Kolegium wspomniało na wstępie niniejszej decyzji. Z treści przepisów ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko wynika, że właściwy organ jest zobowiązany do wydania takiej decyzji w każdym przypadku, gdy zwróci się o to w sposób prawem przewidziany strona, za wyjątkiem przypadków enumeratywnie wymienionych w przepisach prawnych, stanowiących podstawę wydania decyzji negatywnej odmawiającej określenia środowiskowych uwarunkowań. Wydanie decyzji negatywnej następuje zatem w przypadkach, niezgodności lokalizacji planowanego przedsięwzięcia z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego, jeżeli został on uchwalony, a organ prowadzący sprawę nie stwierdził niezgodności zamierzenia strony z zapisami tego planu; odmowy uzgodnienia warunków realizacji przedsięwzięcia przez właściwy organ współdziałający, co w sprawie nie miało miejsca lub gdy z postępowania w sprawie oceny oddziaływania na środowisko wynika zasadność realizacji przedsięwzięcia w innym wariantcie niż proponowany, a wnioskodawca nie zgadza się na ten, wskazany przez organ wariant dopuszczony do realizacji - w przypadku, gdy jest przeprowadzana ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, co również w tym postępowaniu nie wystąpiło. W każdym innym przypadku organ jest zobowiązany do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach na realizację przedsięwzięcia. Przeprowadzenie postępowania w sprawie winno odbywać się z uwzględnieniem norm wynikających z przepisów prawnych o charakterze proceduralnym przy prawidłowym ustaleniu podmiotów, którym w myśl obowiązujących przepisów prawa służyć będzie status strony w tym postępowaniu. W ocenie Kolegium, w przedmiotowej sprawie brak było podstaw do odmowy wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach.

Odnosząc się do zarzutu odwołania w zakresie wadliwości/ braku kompletności raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, a także braku kwalifikacji autorów tego opracowania, Kolegium wskazuje, w ślad za wyrokiem Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 31 października 2024 r. (w sprawie o sygn. akt II SA/Gl 716/24, Lex nr 3788542), iż, cyt.: „(...) Raportowi o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko przysługuje szczególna wartość dowodowa. Wynika ona z kompleksowego charakteru analizy planowanego do realizacji przedsięwzięcia. Podważenie ustaleń zawartych w raporcie może nastąpić jedynie, co do zasady, poprzez przedstawienie równie kompletnej analizy uwarunkowań przyrodniczych (tzw. kontrraportu), sporządzonej przez specjalistów dysponujących równie fachową wiedzą jak autorzy raportu, której wnioski pozostawałyby w rażącej sprzeczności do tych zawartych w raporcie przedłożonym przez inwestora. Innymi słowy, zarzuty i zastrzeżenia strony wobec ustaleń raportu nie mogą być gołosłowne, a powinny zostać poparte np. ekspertyzą, która w sposób udokumentowany wskaże wady raportu. Twierdzenia i dowody przeciwko specjalistycznemu raportowi powinny reprezentować wartość merytoryczną na co najmniej równym poziomie kompleksowości, a nie stanowić uwag negujących założenia w nim zawarte, niepoparte głębszą analizą. (...)”. Podobnie wypowiedział się Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 25 lutego 2026 r., (w sprawie o sygn. akt III OSK 2738/22, Lex nr 4070042), gdzie podkreślono, cyt.: „(...) W postępowaniu w sprawie określenia środowiskowych uwarunkowań raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko stanowi podstawowy dowód w sprawie, ponieważ w postępowaniu tym wymagana jest wiedza specjalistyczna. Z tego względu taki raport ma charakter specjalistycznego opracowania uwzględniającego aktualny stan prawny w zakresie jego wymagań formalnych, a autorzy takiego opracowania - zgodnie z utrwalonym orzecznictwem sądowoadministracyjnym - powinni posiadać wiedzę specjalistyczną.(...) Organ ocenia zatem raport pod kątem jego zupełności, rzetelności i spójności. W konsekwencji jednak skuteczne kwestionowanie merytorycznej treści raportu przez strony postępowania możliwe jest wyłącznie na podstawie dokumentu posiadającego taką samą moc dowodową, a więc tzw. kontrraportu, czyli opinii sporządzonej również przez osobę posiadającą wiadomości specjalne.(...)”. Podobnie wypowiedział się Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach w wyroku z dnia 3 listopada 2022 r. (w sprawie o sygn. akt II SA/Gl 1035/22, Lex nr 3442028), gdzie podkreślono, cyt.: „(...) W ocenie Sądu,

postępowanie w sprawie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest postępowaniem skomplikowanym zawierającym w sobie duży ładunek wiedzy specjalistycznej, której nie posiadają organy administracji. Przykładem dokumentu, który bazuje na wiedzy specjalistycznej jest raport o oddziaływaniu inwestycji na środowisko. Raport jest dokumentem prywatnym, ale opracowanym przez osoby posiadające wiadomości specjalne. Raportowi o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko przysługuje szczególna wartość dowodowa, która wynika z kompleksowego charakteru analizy planowanego do realizacji przedsięwzięcia. Podważenie jego ustaleń może nastąpić jedynie, co do zasady, poprzez przedstawienie równie kompletnej analizy uwarunkowań przyrodniczych (tzw. kontrraportu), sporządzonej przez specjalistów dysponujących równie fachową wiedzą jak autorzy raportu, której wnioski pozostawałyby w rażącej sprzeczności do tych zawartych w raporcie przedłożonym przez inwestora (vide: wyroki w sprawach: II OSK 844/16 z 28 października 2016 r.; II SA/Kr 795/16 z 19 września 2016 r., II SA/Sz 1496/1527 kwietnia 2016 r. - dostępne w CBOSA). Inaczej rzecz ujmując, każdorazowo zarzuty i zastrzeżenia strony wobec ustaleń raportu nie mogą być gołosłowne, a powinny zostać poparte np. ekspertyzą, która w sposób udokumentowany wskaże wady raportu. Kontradwody przeciwko specjalistycznemu raportowi powinny reprezentować wartość merytoryczną na co najmniej równym poziomie kompleksowości, a nie stanowić uwag negujących założenia w nim zawarte, niepopartych głębszą analizą (vide wyrok II SA/Bd 750/14 z 11 lutego 2015 r., CBOSA). Raport powinien być spójny, rzetelny i kompleksowy i powinien zostać poddany ocenie przez prowadzące postępowanie organy. Zaś sąd administracyjny nie może poddawać ocenie merytorycznej ustaleń faktycznych raportu, jeśli ocena ta wymaga wiadomości specjalnych. (...). Przenosząc powyższe na grunt rozpatrywanej sprawy, stwierdzić należy, w oparciu o zgromadzony w tym postępowaniu materiał dowodowy sprawy, że Odwołujące się stowarzyszenie, ani żadne inny podmiot w toku postępowania nie przedłożyli dokumentu podważającego ww. opracowanie, a zmierzającego do podważenia konkretnych i istotnych elementów treściowych raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, o których stanowi art. 66 ustawy.

Kolegium stwierdza przy tym, że raport wraz z uzupełnieniami nie został zakwestionowany przez organy współdziałające w sprawie. Wręcz przeciwnie, w uzasadnieniu uzgodnienia Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Katowicach z dnia 3 czerwca 2025r., w podkreślono, cyt.: „(...) Informacje dostępne w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko oraz uzupełnieniach do niego są wystarczające szczegółowe, aby w pełni ocenić oddziaływanie planowanego przedsięwzięcia na środowisko. (...)”.

Nadto z akt sprawy, w szczególności z analizy raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko i jego uzupełnień nie wynika, aby raport został sporządzony z naruszeniem art. 74a ust.1, ust. 2 i ust. 3 ustawy. Raport zawiera wymagania określone ww. przepisem prawa. W ocenie Kolegium raport wraz z jego uzupełnieniami został sporządzony zgodnie z wymogami zarówno art. 66 jak i art. 74a ust.1, ust. 2 i ust. 3 ustawy środowiskowej. Kolegium nie znalazło podstaw do zakwestionowania powyższego opracowania. Z tego względu nie zasługują na uwzględnienie zarzuty odwołania w tym względzie.

W nawiązaniu do powyższego zarzutu, nie zasługują na uwzględnienie także zarzuty odwołania dotyczące wadliwości postępowania w zakresie odmowy dopuszczenia przez organ I instancji w toczącym się postępowaniu dowodu z opinii biegłych. Odwołujące się stowarzyszenie wielokrotnie w toku prowadzonego postępowania występowało do organu I instancji z wnioskiem o dopuszczenie takiego dowodu w sprawie, przy czym organ I instancji każdorazowo po analizie wniosku wydawał postanowienie odmowne, wskazując wyczerpujące przyczyny takiego stanu rzeczy. Kolegium podziela ww. stanowisko organu I instancji i wskazuje co następuje. W pierwszej kolejności zauważyć należy, że celem dowodu z opinii biegłego nie jest ustalenie faktów mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, a jedynie udzielenie organowi administracji publicznej wyjaśnień niezbędnych do rozstrzygnięcia sprawy. W wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Kielcach z dnia 30 października 2025 r. (w sprawie o sygn. akt II SA/Ke 340/25, Lex nr LEX nr 3944292), który Kolegium w pełni podziela, sąd ten podkreślił, cyt.: „Raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko jest dokumentem prywatnym, jednak o szczególnej mocy dowodowej, gdyż to właśnie on stanowi podstawę analiz przeprowadzanych przez organy opiniujące i organ właściwy do wydania decyzji środowiskowej (art. 80 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy z 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko). Raport jest dokumentem specjalistycznym, gdyż może go opracować osoba spełniające określone wymogi ustawowe. Z uwagi na wynikający z powyższych przepisów charakter raportu jako dokumentu kompleksowego i specjalistycznego, w postępowaniu środowiskowym wymagającym przeprowadzenia oceny oddziaływania na środowisko, tak jak w tym przypadku, organ nie przeprowadza dowodów z opinii biegłych, gdyż nie mogą one zastąpić raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko. (...). Kolegium wyjaśnia, że objęte żądaniem stowarzyszenia kwestie, wymagające Jej zdaniem zbadania przez biegłego – zostały objęte raportem o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, wraz z jego uzupełnieniami, a następnie zweryfikowane w toku postępowania zarówno przez organy współdziałające jak i organ I instancji. Kwestie te zostały wyjaśnione, stąd powołanie biegłego na tym względzie nie było konieczne.

Odnosząc się do zarzutów odwołania odnośnie wadliwości postanowienia Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Katowicach z dnia 3 czerwca 2025 r., znak WOOS4221.136.2024.MP1.5, uzgadniającego realizację przedsięwzięcia i wniosku o jego uchylenie, Kolegium stwierdza, że przedmiotowe postanowienie jest prawidłowe. Postanowienie Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Katowicach z dnia 3 czerwca 2025 r., znak WOOS4221.136.2024.MP1.5, zostało wydane w wyniku długotrwałego postępowania wyjaśniającego, w którym organ ten dogłębnie przeanalizował zamierzenie inwestora. W ocenie Kolegium, ww. postanowienie jest logiczne, spójne i precyzyjnie określa warunki, jakie z punktu widzenia ochrony środowiska winien spełnić inwestor dla zminimalizowania oddziaływania planowanego zamierzenia na środowisko. Kolegium nie znalazło podstaw do zakwestionowania ww. stanowiska organu współdziałającego w sprawie.

W nawiązaniu do powyższego zarzutu, Kolegium stwierdza, że zarówno postanowienie Regionalnego Dyrektora Ochrony Środowiska w Katowicach z dnia 3 czerwca 2025 r., znak WOOS4221.136.2024.MP1.5, uzgadniające realizację przedsięwzięcia, postanowienie Dyrektora Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej Państwowego Gospodarstwa Wodnego Wody Polskie wydane w toku postępowania uzgodnieniowego, jak również opinia sanitarna Państwowego Powiatowego Inspektora Sanitarnego w Rybniku z dnia 16 kwietnia 2025r., pozytywnie opiniująca w zakresie wymagań higienicznych i zdrowotnych realizację planowanego przedsięwzięcia – są prawidłowe i nie zostały wydane z naruszeniem art. 8, art. 10 § 1 oraz art. 28 k.p.a. w zw. z art. 77 ust. 1 pkt 2 oraz ust. 7 ustawy środowiskowej, poprzez przeprowadzenie postępowania opiniującego bez zapewnienia stronie możliwości udziału w tym postępowaniu. Kolegium, w ślad za poglądami doktryny prawa i stanowiskiem sądów administracyjnych wyjaśnia, że dla skuteczności zarzutu pozbawienia strony możliwości czynnego udziału w toczącym się postępowaniu administracyjnym koniecznym jest wykazanie, że zarzucane uchybienie uniemożliwiło stronie przeprowadzenie konkretnych czynności procesowych, a w następstwie realizację przysługujących jej praw i nie mogło być konwalidowane na późniejszych etapach tego postępowania, jak również, że naruszenie to miało istotny wpływ na wynik sprawy. To do strony stawiającej zarzut należy więc wykazanie istnienia związku przyczynowego między naruszeniem przepisów postępowania, a wynikiem sprawy. Strona powinna wykazać, że niezawiadomienie jej o konsultacjach uniemożliwiło jej dokonanie w danym postępowaniu konkretnej czynności procesowej. Naruszenie art. 10 § 1 k.p.a. ocenić należy z punktu widzenia uniemożliwienia stronie podjęcia konkretnie wskazanej czynności procesowej oraz wpływu tego uchybienia na wynik sprawy (tak m.in. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 9 lipca 2024 r., sygn. akt III OSK 2619/22). Tymczasem taka sytuacja na gruncie rozpatrywanej sprawy nie wystąpiła. Po wtóre zauważyć należy, że zajęcie stanowiska przez organ współdziałający opiera się na aktach sprawy przekazanych przez organ prowadzący postępowanie główne. De facto postępowanie uzgodnieniowe to rodzaj wewnętrznego etapu w toczącym się postępowaniu głównym, w niniejszej sprawie w przedmiocie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Organ prowadzący postępowanie główne występuje bowiem w oparciu o brzmienie art. 77 ust. 1 ustawy środowiskowej do organów współdziałających o uzgodnienie zamierzenia i organy do których się zwrócono wydają stosowne uzgodnienia/opinie w ramach posiadanych kwalifikacji. W przypadku stwierdzenia jakichkolwiek wątpliwości, organy te poprzez organ prowadzący sprawę wzywają inwestora do złożenia wyjaśnień. Organy współdziałające nie prowadzą zatem, odrębnego postępowania w myśl przepisów k.p.a., a jedynie oceniają sprawę i zajmują stosowne stanowisko.

W nawiązaniu do powyższej argumentacji, w ocenie Kolegium zarzut odwołania odnośnie wystąpienia w sprawie przesłanki z art. 145 § 1 k.p.a., uznać należy za chybiony. Kolegium rozpatruje przedmiotową sprawę w ramach postępowania odwoławczego. Tryb ten ma pierwszeństwo przed trybem nadzwyczajnym, jakim jest m.in. wznowienie postępowania, bowiem podstawowym trybem weryfikacji decyzji nieostatecznej na gruncie k.p.a. jest postępowanie odwoławcze.

Decyzja organu I instancji zawiera także wymagania, o których stanowi art. 82 i art. 85 ustawy środowiskowej. Kolegium nie stwierdziło wadliwości w tym względzie. Nie zasługują na uwzględnienie także pozostałe zarzuty odwołania, a dotyczące naruszenia wskazanych w odwołaniu przepisów zarówno prawa Unii Europejskiej jak i przepisów ustawy prawo ochrony środowiska. Kolegium nie stwierdziło, aby organ prowadzący sprawę dopuścił się jakichkolwiek naruszeń w tym względzie.

Odnosząc się do zarzutu odwołania odnośnie braku nałożenia na inwestora obowiązków w zakresie monitorowania oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, Kolegium zwraca uwagę, że w pkt. VII sentencji decyzji organu I instancji nałożono na inwestora obowiązek sporządzenia analizy porealizacyjnej w zakresie oddziaływania na jakość wód podziemnych, jakość powietrza i wielkość wytwarzanego hałasu, wskazując szczegółowe wymagania w tym względzie. Stwierdzono, przy tym, że wszelkie pomiary dotyczące rozprzestrzeniania się hałasu, zanieczyszczeń powietrza w tym odorów należy przeprowadzić w rejonie najbliższych budynków mieszkalnych, zarówno w porze dnia jak i nocy, przy pełnym procesie, w okresie letnim przy warunkach atmosferycznych, dla których występuje najbardziej niekorzystne oddziaływanie przedsięwzięcia. Analizę porealizacyjną należy sporządzić w ciągu 2 lat od dnia oddania inwestycji do użytkowania oraz niezwłocznie po jej sporządzeniu przedstawić otrzymane wyniki i wnioski celem weryfikacji

Regionalnemu Dyrektorowi Ochrony Środowiska w Katowicach, Wojewódzkiemu Inspektorowi Ochrony Środowiska. Niewątpliwie zatem, organ I instancji podjął środki w zakresie monitorowania oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko. Podkreślenia przy tym wymaga, że celem i zadaniem analizy porealizacyjnej, jest dokonanie porównania ustaleń zawartych w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko i w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, a szczególnie ustaleń dotyczących przewidywanego charakteru i zakresu oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko oraz planowanych działań zapobiegawczych z rzeczywistym oddziaływaniem przedsięwzięcia na środowisko po jego zrealizowaniu, a także stwierdzenie czy działania podjęte dla ograniczenia negatywnego oddziaływania są efektywne i skuteczne oraz czy należy podjąć dalsze działania minimalizujące negatywne oddziaływanie na środowisko. To właśnie analiza porealizacyjna ma za zadanie zbadać rzeczywiste oddziaływanie zrealizowanej inwestycji, a przede wszystkim skutecznie ograniczyć uciążliwości (tak m.in. Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi w wyroku z dnia 24 lutego 2017 r. w sprawie o sygn. akt II SA/Łd 785/16, Lex nr 2247).

Reasumując, Samorządowe Kolegium odwoławcze w Katowicach stwierdza, że argumenty zawarte w odwołaniu nie są zasadne. Kolegium po przeprowadzeniu postępowania w sprawie nie stwierdziło wadliwości postępowania organu I instancji. W ocenie Kolegium zaskarżona decyzja organu I instancji nie zawiera wad, czego konsekwencją jest utrzymanie zaskarżonej decyzji w mocy. Tym samym Kolegium uznało ww. zarzuty za niezasadne.

Realizując zasadę dostępu do informacji publicznej o środowisku, na podstawie art. 21 ust. 2 pkt. 9 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku w związku z art. 3 ust. 1 pkt. 11 lit. a, b i c ustawy oraz art. 85 ust. 3 ustawy, o decyzji niniejszej obwieszczono na stronie Biuletynu Informacji Publicznej Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach oraz w siedzibie Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach na tablicy ogłoszeń, a także zwrócono się do organu I instancji o podanie jej do publicznej wiadomości w sposób zwyczajowo przyjęty w miejscu planowanego przedsięwzięcia.

Wobec powyższego orzeczono jak w sentencji. Decyzja niniejsza, w myśl art. 16 § 1 k.p.a., jest ostateczna.

Na niniejszą decyzję, każdemu, kto ma w tym interes prawny, służy prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach, za pośrednictwem Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach, w terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji. Wymogi formalne skargi określają art. 46, 47, art. 57 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tj. Dz. U. 2026r., poz. 143, ze zm.). Wniesienie skargi na niniejszą decyzję wymaga uiszczenia wpisu stałego w wysokości: 200 zł.

Strona może ubiegać się o zwolnienie od kosztów sądowych albo przyznanie jej prawa pomocy, obejmującego zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata lub radcy prawnego. Zasady przyznawania prawa pomocy oraz skutki przyznania określają art. 243 – 262 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tj. Dz. U. 2026r., poz. 143, ze zm.).

Członek  
Samorządowego Kolegium  
Odwoławczego w Katowicach  
dokument podpisany elektronicznie  
przez: Robert Nowicki

Robert  
Nowicki

Elektronicznie podpisany  
przez Robert Nowicki  
Data: 2026.09.11 13:28:35  
+02'00'

Członek  
Samorządowego Kolegium  
Odwoławczego w Katowicach  
dokument podpisany elektronicznie  
przez: Kamila Koziara

Kamila  
Teresa  
Koziara

Elektronicznie  
podpisany przez  
Kamila Teresa Koziara  
Data: 2026.09.11  
13:29:52 +02'00'

Członek  
Samorządowego Kolegium  
Odwoławczego w Katowicach  
dokument podpisany elektronicznie  
przez: Anna Kajzerek-Dziwoki

Anna Maria  
Kajzerek-  
Dziwoki

Elektronicznie  
podpisany przez  
Anna Maria  
Kajzerek-Dziwoki  
Data: 2026.09.11  
13:22:42 +02'00'

Otrzymują:

1. Radca prawny Jakub Pokoj – jako pełnomocnik Stowarzyszenia Niewiadom, Aventure Kancelaria Prawna Radców Prawnych i Adwokatów Malik, Pokoj i Partnerzy Sp. p. ul. Sądowa 4/6, 40-078 Katowice, przez e-doręczenie: AE:PL-96452-50878-WBVAE-32
2. Adwokat Robert Dopierała – jako pełnomocnik Centrum Zielonej Energii Sp. z o.o. Domański Dopierała Radcy Prawni i Adwokacji sp. p., Al. W. Korfanteo 8/3, 44-100 Gliwice – przez e-doręczenie: AE:PL29283-19219-VSDFF-20
3. Prezydent Miasta Racibórz – przez e-doręczenie PURDE,
4. Prezydent Miasta Rybnika – przez e-doręczenie PURDE,
5. Prezydent Miasta Wodzisławia Śląskiego – przez e-doręczenie PURDE,

6. Prezydent Miasta Żory - przez e-doręczenie PURDE,
7. Pozostałe strony- w trybie art. 49 k.p.a. przez obwieszczenie,
8. Centrum Zielonej Energii Sp. z o. o, ul. Bolesława Chrobrego 6, 44-210 Rybnik- przez e-doręczenie: AE:PL 63183-87333-WAWCF-11
9. Aa.

Do wiadomości:

1. Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Katowicach – przez e-doręczenie PURDE, AE:PL-50844-78007-IRSIV-24
2. Państwowy Powiatowy Inspektor Sanitarny w Rybniku - przez e-doręczenie PUH
3. Państwowe Gospodarstwo Wodne Wody Polskie, Regionalny Zarząd Gospodarki Wodnej w Gliwicach - przez e-doręczenie PURDE: AE:PL-52923-36363-DHABT-29

### Klauzula informacyjna

Zgodnie z art. 13 ust. 1 i ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46 WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) informuję, że:

- Administratorem Pani/Pana danych osobowych jest Samorządowe Kolegium Odwoławcze z siedzibą w Katowicach, ul. H. Dąbrowskiego 23.
- Inspektorem Ochrony Danych w Samorządowym Kolegium Odwoławczym w Katowicach jest Krzysztof Morkis, e-mail: IOD@katowice.sko.gov.pl
- Pani/Pana dane osobowe przetwarzane będą w celu realizacji ustawowych zadań Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Katowicach na podstawie:
  - art. 6 ust. 1 lit. c ogólnego rozporządzenia o ochronie danych osobowych z dnia 27 kwietnia 2016 r.
  - art. 9 ust. 1 lit. g ogólnego rozporządzenia o ochronie danych osobowych z dnia 27 kwietnia 2016 r.
  - art. 1 oraz art. 2 ustawy z dnia 12 października 1994 r. o samorządowych kolegiach odwoławczych.
- Dane osobowe nie będą udostępniane podmiotom innym niż upoważnione na podstawie prawa lub zawartych umów.
- Pani/Pana dane osobowe będą przechowywane od momentu zakończenia postępowania przez okres co najmniej 10 lat.
- Posiada Pani/Pan prawo dostępu do treści swoich danych oraz ich poprawienia oraz prawo do wniesienia skargi do organu nadzorczego (tj. Prezesa Urzędu Ochrony Danych).
- Dane udostępnione przez Panią/Pana nie będą podlegały profilowaniu.

PREZES  
Samorządowego Kolegium Odwoławczego  
w Katowicach

Grzegorz Laszczyn